

ומרים שסוף הוא תמיד התחלה חדשה, אבל כשאני עומד כאן הערב מול חברי למחזור, ההורים וצוות ביה"ס שליווה אותנו בארבע השנים שחלפו, קשה לי לחשוב ולדבר במונחים של "סוף", כי מבית לא נפרדים ותלמה ילין זה הבית של כולנו. את מחוגי הזמן אי אפשר לעצור, והגיעה שעת פרידה מהמבנה הזה, מהמסדרונות הלבנים שאירחו אין ספור תערוכות, צילומים ויצירות אומנות שלנו, מההאנגר, מחדרים 208, 209, מחדרי העריכה, מהכלוב הפלסטי, מהסטודיו למחול ומהכיתות, שמהן נשמעת כל העת אותה מנגינה קסומה שאי אפשר ולא רצינו להפסיק ומהמסדרונות שהכילו את קולות הצחוק שלנו, את הלבטים ואת השמחות.

אני נזכר איך התקבצנו כאן, לפני ארבע ושלוש שנים מכל קצוות הארץ, איש איש וחלומו. אני מודה על האמת, שאני, הילד שגדל בפתח תקווה, מעולם לא חלמתי ללמוד תיאטרון ברצינות מחוץ לשכונה. הגעתי לבחינות הקבלה לגמרי במקרה, בעקבות חברים מסדנת המשחק שבה השתתפתי, אבל משהתקבלתי לתלמה, ככל שהזמן חלף והלחץ בלימודים גבר, כך נדבקתי בחיידק התלמה יליני, והרגשתי רצון גובר להשתייך למקום הזה ולהצליח בו. כי יש בתלמה ילין משהו שלא יכול לחלוף לידך. אתה נשאב אל תוך עשייה אינסופית, 24/7, ואיך יכול להתנתק מהרצון לעשייה.

מהר מאוד גיליתי שהלימודים בתלמה ילין גובים מחיר אישי כבד. כדי להתמודד בהצלחה עם האתגרים והשאפה למצוינות בכל תחום, נאלצנו כבר בגיל חמש עשרה לוותר על הקלילות והנינוחות של גיל הנעורים.. מצאנו את עצמנו נקרעים בין עולם הילדות ועולם המבוגרים. למעשה, תלמה ילין כפה עלינו להתבגר בגיל צעיר, לקבל אחריות על מעשינו ולנהל את זמננו לפי סדרי עדיפויות, מתוך ויתורים כואבים.

בית ספר תלמה ילין הוא לא סתם בית ספר רגיל. "אוהו..", את זה כולנו הבנו כבר בשבוע הראשון. למעשה, מדובר בשני בתי ספר: האחד לאומניות על שם תלמה ילין, והאחר בית הספר העיוני על שם תלמה ילין. כל אחד מבתי הספר הציב בפנינו דרישות טוטאליות משלו.

אני לא מכיר עוד מישהו שלומד כמוני בשני בתי ספר, חוץ מכם חברי לשכבה. חברים, הקונפליקט המתמיד בין המגמה לעיוני אילץ אותנו להחליט על ויתורים כואבים ולבחור. לעתים המסגרות השונות יצרו דיסהרמוניה, ואנחנו באמצע, נקרעים בין דרישות סותרות מצד המורים, לוח המבחנים והמערכת. מורים לא מעטים יכלו לדעתי לראות את התלמיד כמכלול המחויבויות שלו, להתחשב יותר בלחצים הרבים שהיינו נתונים בהם, ולהבין את מגבלות הזמן שבתוכן התנהלנו.

בית הספר לימד אותנו לקחת אחריות ולבחור, לפעמים בעזרת צוות המורים. גם אם לא תמיד היינו מרוצים מסדר העדיפויות ומכך שאין יותר זמן לצופים, או לכדורגל בין ארבע לשש או סתם למפגש עם חברים בליל שישי, נאלצנו לעמוד בציפיות ובבחירות שהצבנו לעצמנו.

יחד עם זאת כולנו מכירים היטב בכך שתלמה ילין אפשר לנו לעסוק במה שאנחנו באמת אוהבים, ולהתפתח בצורה הכי מקצועית. בשיחותיי עם חבריי חשתי שהם מרגישים שכולנו משתייכים למשהו גדול יותר מסתם בית ספר עירוני. וצוות המורים הקנה לנו מיומנויות וערכים וצייד אותנו במיטב הכלים כדי להכין אותנו להתמודד עם החיים וגיבש אותנו כאזרחים טובים וערכיים המעורבים ומתנדבים בקהילה. אולי בעתיד גם מובילים חברתיים.

הייתי רוצה להרחיב מעט על החברה "התלמה ילנית" – הבועה, כפי שעוכרינו ואנו עצמנו נהנים לכנות אותה. ה"בועה" הזאת נעשתה הבית השני שלנו. כשהגעתי לכאן חוויתי "הלם תרבותי". פתאום אנשים מקבלים אותי כפי שאני ואין צורך להסתובב עם מסכות מיותרות רק כדי לא להיפגע בהפסקה. אתה יודע שאפשר להשאיר בכיתה מחשב או סמרטפון או כל חפץ יקר ערך על השולחן והוא יהיה שם כשתחזור בתום ההפסקה. כולם כאן קשובים זה לזה ופתוחים לקבל את השונה. על כל אלה אני גאה להיות חלק ממשפחת תלמה ילין. גם

כאשר מתעוררת לפעמים חוסר הסכמה בין תלמידים, מתנהל ויכוח תרבותי שמתאפיין **בהקשבה הדדית**, עוד מונח שלמדתי ליישם בתלמה ילין. אנחנו מקשיבים זה לזה, ליצירת האמנות ולדברי החולין של חברינו. מפרגנים, נותנים ומקבלים ביקורת בונה.

שכבת נ"א, אני נרגש וגאה להיות חלק מכם ולחלוק מעמד זה איתכם, חבריי היקרים. אני מרגיש שאנחנו לא סתם עוד מחזור. נלחמנו בשיניים ובמלוא המרץ, כדי להגיע לתוצאות מרשימות, מפרויקט לפרויקט בכל המגמות. העלינו את הציפיות מאיתנו ושברנו את גבולות עצמנו. ראינו זאת בהפקות הבגרות ובמחזמר שיקגו של מגמת התיאטרון, בתזמורת הביג בנד ובהרכבי הג'אז המוכשרים והיצירתיים, בתזמורת המבריקה ובקונצרטים של המקהלה שלא נשמעו כמותם עד כה ב, ברסיטלי הבגרות של תלמידי המגמה הקלאסית, בעבודות האישיות של תלמידי המחול שהעלו אחת עשרה עבודות אישיות בפסטיבל המחול השנתי ושפעלו בצורה כל כך צנועה בבנין האדום וב"סטודיו בי", בסרטי הגמר עוצרי הנשימה שחברינו הקולנועיסטים הפיקו, ובתערוכת הגמר הנדירה של מגמת האומנות הפלסטית, שתלמידיה עבדו כל השנים הללו בחדרי חדרים עד שפרצו החוצה, על קירות בית ספרנו. **מחזור נ"א – עלינו להיות גאים כבוגרי תלמה ילין ואני נרגש ומודה לכולכם על כך שאני אחד מכם.**

מחזור יקר, זאת מסיבת הסיום שלנו, כן, המעמד מרגש. מחר נתעורר לבוקר חדש ורק אז נבין שעברנו פרק משמעותי בחיינו, שבו נכחו חברינו המורים וכל צוות עובדי בית הספר. באמת הייתם לנו כחברים ומורי דרך משמעותיים – ועל כך תודה ענקית לכל אחד ואחד מכם.

לא נוכל להיפרד בלי לומר תודה ענקית להורים המקסימים שלנו, שליוו אותנו כל השנים והיו לנו לפסיכולוגים, טבחים, בנקאים ונהגים, שעזרו לנו לקום בבוקר ולהתאושש ממשברים וקשיים, אף על פי שנדמה כאילו נעלמנו להם בבית הספר לארבע שנים.

אני מאחל לכולנו שירות צבאי פורה או שנת שירות ושירות לאומי משמעותיים ומועילים, בתקווה שתהיה זו תקופה מלמדת ומאתגרת לפחות כמו זאת שלה זכינו בתלמה ילין.

בהצלחה מחזור "נא" ושאו את השם תלמה ילין בגאווה לכל מקום אליו תפנו.